ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ A. FOGAZZARO

Η ΜΑΛΓΑΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΝΑΜΕΣΑ σ' αὐτὲς τὶς λάμψεις ἡ Μαλγαρὴ ἄρχισε νὰ ξεχωρίζη ἀνθρώπινες μορφές, πλῆθος κοριτσίστικων κεφαλιῶν μὲ μαῦρα καὶ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ περνοῦσαν σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω στ' ἀστραφτερὰ νερὰ καὶ τῆς ἔγνεφαν χαρούμενα.

Κάθε φτερωτὸ κεφάλι περνῶντας κοντά της, κύτταζε μ' ἀγάπη τὴ Μαλγαρή, ἀλλὰ κανένα δὲν τὴν πλησίασε τόσο πολὺ ὅσο τὸ στερνό. Αὐτὸ ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ βράχου καὶ στάθηκε λίγα βήματα πιὸ πέρα ἀπ' τὴ νέα.

— Τί εἶστε ἐσεῖς; ρώτησε ἡ Μαλγαρή.

— Νεράϊδες! ἀπάντησε τὸ φτερωτὸ κεφάλι.

— Νεράϊδες; Τότε θὰ ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε τὴ μοῖρα μου... Πέτε μού την, σᾶς παρακαλῶ...

Ἡ μικρὴ νεράϊδα τὴν κύτταξε λίγο καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Γεννήθηκες ἀπὸ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησι, καὶ μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησι θὰ πεθάνης...

Ἡ νεράϊδα αὐτὴ εἶχε ἕνα χαριτωμένο παιδιάτικο πρόσωπο.

— Πόσο ὄμορφη εἶσαι! τῆς εἶπε ἡ Μαλγαρή. Ἔλα νὰ μὲ φιλήσης...

— Δὲν μπορῶ. Ἡ νεράϊδες δὲν πρέπει νὰ βγαίνουν ποτὲ ἔξω ἀτὴν ἀκρογιαλιά, ἀπάντησε ἡ νεράϊδα.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε τάχα;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀποκρίθηκε θλιβερὰ ἡ αἰνιγματικὴ ὀπτασία κ' ἐσὺ εἶσαι ἀπ' τὸν οὐρανό!... Χαῖρε λοιπὸν γιὰ πάντα...

Κι' ἀμέσως γλύστρησε βιαστικὰ πάνω στὴν ἤρεμη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κ' ἀκολουθῶντας τὶς ἀδερφές της, ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ἡ Μαλγαρὴ γύρισε στὸ μέγαρο, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε καθόλου λόγο γιὰ τὶς νεράϊδες στὴν Κονταρίνα. Ἀπὸ αὐτὸ ὅμως τὸ βράδυ ποτὲ πειὰ δὲ ἐχαμογέλασε κ' ἔγινε πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ σπλαχνικὴ ἀπὸ πρίν. Κανένας δὲν βρισκόταν στὸ νησὶ ποὺ νὰ μὴ γλυκάνη τὸν πόνο του, νὰ μὴν τοῦ προσφέρη βοήθεια καὶ παρηγοριά.

Ἔμπαινε στὶς κατοικίες καὶ στὶς ψυχὲς ὅλων τῶν φτωχῶν κ' ἡ κατοικίες κ' ἡ ψυχὲς τῶν φτωχῶν ἔπαιρναν ἕνα παράξενο φῶς ἀπὸ τὴν παρουσία της. Συχνά, κατὰ τὸ βράδυ, κινοῦσε καὶ πήγαινε στὸ μικρὸ στενὸ κοντὰ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ποτὲ πειὰ δὲν ξαναείδε τὶς νεράϊδες.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν, ἡ Μαλγαρὴ εἶχε τέτοιο ἀνάστημα καὶ τέτοιαν ὠμορφιά, ποὺ φαινόταν πολὺ μεγαλείτερη στὰ χρόνια καὶ ἡ Κονταρίνα σκεφτόταν στὰ σωβαρὰ ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τὴν παντρέψη.

Ὁ Τζοβάνι Κονταρίνι εἶχε δυὸ χρόνια νἀρθῆ στὸ νησὶ καὶ τοὺς ἔγραφε τώρα μιὰ φορὰ στοὺς δυὸ μῆνες, ὅταν τὸ καράβι τῶν Βορσάρι, τῶν μεγαλειτέρων ἐμπόρων τῆς Βενετιᾶς, ποὺ πήγαινε στὴ Σμύρνη, ἄραζε στὴ Σύρα.

Μιὰ μέρα τὸ καράβι αὐτὸ δὲν ἔφερε γράμμα ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ τὴν εἴδησι πὼς μιὰ φοβερὴ ἐπιδημία εἶχε πέσει στὴ Βενετιὰ καὶ θέριζε τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἴδιος ὁ Κονταρίνι εἶχε πέσει ἄρρωστος βαρειά.

Τότε ἡ Κονταρίνα δὲν δίστασε περισσότερο. Τοιμάστηκε ἀμέσως καὶ σὲ λίγες μέρες βρισκόταν μὲ τὴ Μαλγαρὴ στὴ Βενετιά. Μ' ἀλλοίμονο!... Ὅταν φτάσανε στὸ παλάτι τους, τὸ βρῆκαν ντυμένο στὰ μαῦρα. Ὁ ἄρχων Κονταρίνι εἶχε πεθάνει τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

Ἡ Κονταρίνα ἔπεσε τότε σὲ μαύρη ἀπελπισία. Ἔκλαιγε ἀπαηγόρητα, ἔκλαιγε ἀδιάκοπα καὶ παρακινοῦσε τὴ Μαλγαρὴ νὰ φύγουν ἀμέσως καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ Σύρα.

Ἀλλὰ ἡ Μαλγαρὴ τῆς ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ πὼς ἂν πέθανε ὁ πατέρας της, τὸ σφάλμα ἦταν δικό τους ποὺ τὸν ἄφησαν κ' ἔφυγαν, κ' ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξιλεώσουν μένοντας πειὰ στὴ Βενετιὰ ὅπου τόσοι ἄρρωστοι εἶχαν ἀνάγκη βοηθείας.

Ἡ Κονταρίνα δὲν τόλμησε ν' ἀντισταθῆ στὴν ἀπόφασι τῆς κόρης της. Ἡ Μαλγαρὴ τῆς εἶχε μιλήσει μὲ ὕφος βασίλισσας κ' ἀγίας μαζύ.

Ὕστερ' ἀπὸ τότε ἡ Μαλγαρὴ ἐπεδόθηκε μὲ ζῆλο στὸ ἔργο της. Οἱ δυστυχισμένοι ἄρρωστοι, ποὺ τοὺς εἶχαν παρατήσει ἀπὸ φόβο ἀκόμα κι' οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς των, σέρνονταν κοντά της ζητῶντας ἀνακούφισι.

Κι' ἡ Μαλγαρὴ μὲ τὴν κρινφή της ὠμορφιὰ καὶ τὴ γλυκειά της φωνή, χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτε, ἔμπαινε ἐλεύθερα στὰ σπίτια πλούσιων καὶ φτωχῶν καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀλαφρώση τοὺς πόνους των.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀρρώστους, ἡ Μαλγαρὴ γνώρισε μιὰ μέρα κι' ἕνα νέο μουσικὸ ποὺ εἶχε ρθεῖ ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ Βορρᾶ γιὰ νὰ ἐξασκήση τὸ ἐπάγγελμά του στὴν Ἰταλία, ἕνα φτωχὸ κ' εὐγενικὸ παιδὶ ποὺ ὅταν τὴν ἀντίκρυσε κυριεύτηκε ἀπὸ βαθὺν ἔρωτα γι' αὐτή.

Δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὴν ἀγάπη του, γιατί ἡ Μαλγαρή, ποὺ αἰσθανόταν ἀόριστα κ' αὐτὴ πὼς θὰ τὸν ἀγαποῦσε, ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἀκούση.

Ὅταν πέρασε ἡ ἐπιδημία, ἡ Μαλγαρὴ συλλογίστηκε πολλὲς φορὲς τὸ νέο μουσικό, ἀλλὰ ποτὲ πειὰ δὲν τὸν ξαναείδε. Στὸ μεταξὺ ἡ Σύγκλητος τῆς Βενετιᾶς θέλοντας νὰ εὐχαριστήση τὴ νέα γιὰ τὶς ὑπηρεσίες της, τὴν ἐγέμισε μὲ τιμές. Ὁ Δόγης μάλιστα ἔκαμε κάτι περισσότερο: τὴν ἐζήτησε σὲ γάμο.

Ἡ Μαλγαρὴ θέλοντας ν' ἀποφύγη τὸ γάμο αὐτό, παρακάλεσε τὸ Δόγη, γιὰ νὰ κερδίση καιρό, νὰ παντρευτοῦν στὴ Σύρα. Ὁ Δόγης δέχτηκε πρόθυμα. Ἕνα θαυμάσιο πλοῖο ἀρματώθηκε τότε σὲ λίγες ἡμέρες καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ Αὐγούστου, ἡ νέα, ὁ Δόγης, ἡ Κονταρίνα κ' ἄλλοι εὐγενεῖς τῆς Βενετιᾶς ξεκίνησαν γιὰ τὸ ὡραῖο νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

Τὴ δεύτερη βραδυὰ τοῦ ταξειδιοῦ τους τὸ φεγγάρι ἦταν ὁλόγιομο κ' ἡ θάλασσα ἀσημένια καὶ μαγευτική.

Ἡ Μαλγαρὴ εἶχε ἀνεβεῖ μοναχή της στὸ κατάστρωμα, γιὰ νὰ χαρῆ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὴ δροσιὰ τῆς βραδυᾶς. Καθισμένη σιωπηλὴ στὴν πλώρη, κύτταζε μελαγχολικὰ τὴ θάλασσα. Ἔξαφνα ἀντίκρυσε ἐκεῖ κοντά της ἕναν ναύτη ποὺ ἤθελε, καθὼς ἔδειχνε, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ πλησιάση.

Ἡ Μαλγαρὴ τὸν ρώτησε τότε τί ἐπιθυμοῦσε κ' αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε πὼς ἦταν ὁ νέος μουσικὸς ποὺ εἶχε πέσει ἄρρωστος στὴ Βενετιά, τὸν καιρὸ τῆς ἐπιδημίας καὶ τὸν εἶχε περιποιηθεῖ.

Ἡ νέα ταράχτηκε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ καὶ βλέποντάς τον ναύτη μέσα στὸ καράβι.

— Εἶχα ἀπελπιστεῖ, τῆς ἐξήγησε ὁ νέος, καὶ γι' αὐτὸ ἔγινα ναύτης. Ποθοῦσα νὰ ταξειδέψω...

Ἕνα ἐλαφρὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα εἶχε βάψει τὰ ὠχρὰ μάγουλα τῆς Μαλγαρῆς.

— Μίλησέ μου γιὰ τὴν πατρίδα σου, εἶπε στὸ νέο.

Ὁ νέος ὑπάκουσε κ' ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται μὲ γλυκειὰ φωνή. Ἡ πατρίδα του ἦταν ἕνας τόπος μακρινός, χαμένος ἀπάνω στὸ Βορρᾶ καὶ τριγυρισμένος ἀπ' τὴ θάλασσα, ποὺ τὸ καλοκαῖρι ἦταν πρωῖ καὶ βράδυ τρικυμισμένη καὶ τὸ χειμῶνα παγωμένη. Ἦταν ἕνα μέρος φτωχὸ καὶ ἀξιολύπητο, ὅλο βράχους, λίμνες καὶ δάση, μιὰ χώρα ποὺ τὴν κατοικοῦσαν ἁπλοὶ καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, ψαράδες οἱ περισσότεροι καὶ κυνηγοί, ἕνας τόπος φτωχὸς ἀπὸ χρυσάφι, ἀλλὰ γεμάτος ἀπὸ τὰ δυὸ ὡραιότερα πράγματα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο: τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησι...

Ἡ Μαλγαρὴ ἀνατρίχιασε.

— Πῶς! φώναξε. Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

Τότε ὁ νέος τῆς μίλησε γιὰ ἕνα ἔξοχο τραγοῦδι τῆς πατρίδας του ποὺ ὁ λαὸς τὸ τραγουδοῦσε τὸ χειμῶνα γύρω στὸ τζάκι, καὶ τὸ καλοκαῖρι στὰ λειβάδια, στὶς λίμνες, καὶ στὶς ἀκροθαλασσιές. Τῆς ἀνάφερε μάλιστα τὰ καλύτερα κομμάτια τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ ποὺ ἔψαλλαν τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος, τὸν πόλεμο καὶ τὴν εἰρήνη.

Στὸ τέλος τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία ἑνὸς δοξασμένου βασιληᾶ καὶ ποιητῆ ποὺ τὸν ἔπιανε ἄπειρη συγκίνησι ὅταν τραγουδοῦσε κι' ἔκλαιγε, καὶ ποὺ τὰ δάκρυά του κυλῶντας στὸν ὠκεανὸ γινόντουσαν μαργαριτάρια.

Ἡ Μαλγαρή, μὲ τὴ ράχι γυρισμένη πρὸς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ πλημμυροῦσε τὸ πρόσωπο τοῦ ξένου, ἄκουγε τὴ διήγησί του μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, ἀσάλευτα, μὲ τὰ χέρια σφιγμένα πάνω στὸ στῆθος της, γεμάτη ἀπὸ ἔρωτα καὶ θανάσιμη θλῖψη.

— Τραγούδησέ μου, εἶπε ἔπειτα στὸ νέο, τραγούδησέ μου τὸ τραγοῦδι τοῦ βασιληᾶ τῆς πατρίδας σου.

Ὁ ξένος σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ φέρη τὸ ὄργανό του, ἕνα βιολί.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ἡ Μαλγαρὴ στὸ γυρισμό του. Στάσου ὅμως. Ἂν μὲ ζητήσουν, δὲν θέλω νὰ μὲ δοῦν...

Καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ καραβιοῦ, σ' ἕνα μέρος ὅπου δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν διακρίνουν.

Ὁ ξένος τραγούδησε τότε μ' ὅλο του τὸ πάθος, ἀπάνω σ' ἕναν πρωτάκουστα γλυκὸ σκοτό.

Τὰ δελφίνια εἶχαν γοητευτεῖ καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ καράβι ἀπὸ κοντά. Οἱ ναῦτες, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὑπηρέτες, οἱ ἐπιβάτες, ἔτρεξαν ὅλοι ξετρελλαμένοι στὸ κατάστρωμα γιὰ ν' ἀκούσουν τοὺς μαγικοὺς

Οἱ δυστυχισμένοι ἄρρωστοι σέρνονταν κοντά της, ζητῶντας ἀνακούφισι...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΘΕΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΕΙ

Βρανᾶς δὲν εἶχε ἰδέα τῆς τραγωδίας ποὺ προκάλεσε μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά του καὶ τὴν ἀσυνειδησία του.

Δὲν φανταζότανε ποτὲ πὼς ἡ Λίζα θὰ πήγαινε νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγῆ, πάνω στὴν ἀτελπισία της. Κι' ἀκόμα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ προβλέψη τὶ συμφορὲς θὰ ἐπακολουθοῦσαν καὶ θὰ χτυποῦσαν ἄγρια τὴν οἰκογένεια τῆς κ. Λιναρδῆ.

Ἐπιπόλαιος κ' ἐλαφρός, καθὼς ἦταν, πίστευε πὼς ἡ Λίζα θὰ γύριζε σπίτι της, θάχυνε μερικὰ δάκρυα καὶ σιγὰ—σιγὰ θὰ παρηγοριόταν καὶ θὰ ξανάπεφτε στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ μαρτυρήση τίποτε στὴ Λίνα.

Στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ δὲν τολμοῦσε βέβαια νὰ πάη, ὕστερα ἀπ' ὅ,τι συνέβη. Μὰ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Λίζα καὶ ἡ Λίνα θὰ τὸν καλοῦσαν πολὺ γρήγορα, μὴ μπορῶντας νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτόν, χωρὶς τὴν ἀγάπη του.

Ἤσυχος λοιπὸν καὶ βέβαιος γιὰ τὸν τελικὸ θρίαμβό του, ρίχτηκε στὰ γόνατα τῆς Φλώρας, μόλις ἔφυγε ἡ Λίζα, θέλοντας νὰ τὴν κολακέψη.

—Εἶδες, ἀγαπούλα μου, τῆς εἶπε, εἶδες τί ἔκανα γιὰ σένα ; Τέτοια μεγάλη θυσία δὲν θὰ τὴν ἔκανε κανένας. Κι' ὅλ' αὐτά, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Φλώρα μου, σὲ λατρεύω !...

Μὰ ἡ Φλώρα δὲν συγκινήθηκε καθόλου ἀπὸ τὰ λόγια του. Τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰρωνίες καὶ κοροϊδίες, κ' ὅταν ξεζαλίστηκε κάπως, σηκώθηκε, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ τσιμάστηκε νὰ φύγη.

Ὁ Βρανᾶς, βλέποντας νὰ τοῦ φεύγη μέσ' ἀπ' τὰ χέρια, εἶχε σκυλιάσει. Τοῦ ρχόταν νὰ χυθῆ ἐπάνω της, καθὼς πουδραριζόταν μπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ ν' ἀρχίση νὰ τὴ χτυπᾶ, νὰ τὴ χτυπᾶ ἀλύπητα. Μὰ συγκρατήθηκε. Ἂν τὸκανε αὐτό, δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ Φλώρα. Κι' αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε πολύ, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε μέχρι τρέλλας, τὴν ποθοῦσε σὰν κολασμένος. Προσπαθήθηκε λοιπὸν πὼς δὲν θύμωσε καθόλου γιὰ τὸ φέρσιμό της καὶ τὴν συνώδεψε πρόσχαρος κ' ἐμιλητικὸς ὥς τὸ σπίτι της. Γύρισε ὕστερα σπίτι του κ' ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε, ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὰ ροῦχα. Πρὶν τὸ μεσημέρι, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του. Δὲν εἶχε πιεῖ καλὰ—καλὰ τὸν καφέ του, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἡ Λίνα.

Ὁ Βρανᾶς ποὺ δὲν περίμενε νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὶς δυὸ ἀδελφὲς τόσο γρήγορα, καταχάρηκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτή. Δὲν δέχτηκε ὅμως τὴ Λίνα, θέλοντας ν' ἀποφύγη τὶς κλάψες τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Θὰ πήγαινε σπίτι τους μετὰ δυὸ—τρεῖς μέρες, ὅταν ἡ μπόρα θάχε περάσει. Αὐτὰ σκεφτότανε καὶ γαυριοῦσε ἀπὸ χαρὰ κ' ἱκανοποίησι. Ἐπὶ τέλους !... Καλὰ τὸ σκέφτηκε αὐτός. Παρ' ὅλη του τὴ μουνιαριά, ποὺ θὰ τὴν εἶχε μάθει ἀσφαλῶς κ' ἡ Λίνα, ἡ δυὸ νέες τὸν συγχωροῦσαν καὶ τόσο γρήγορα μάλιστα. Τί τύχη ! Δὲν ὑποψιαζότανε τίποτε ἀπ' τὰ κακὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Ἦταν ἥσυχος κ' ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὸν τελειωτικὸ ἐρωτικό του θρίαμβο....

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Βρανᾶς τὸ πέρασε ἐργαζόμενος. Μὰ ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο του ἀρκετὰ ἑνωρὶς κ' ἔτσι, ὅταν πῆγαν καὶ τὸν ζήτησαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν, δὲν τὸν βρῆκαν ἐκεῖ.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἐξετάσει πολλὰς ἀρκετὰ πρόσωπα κ' εἶχε ἐξακριβώσει ποιὸς ἦταν ὁ αἴτιος τῆς διπλῆς —ὅπως νόμιζαν ὥς αὐτὴ τὴ στιγμὴ— αὐτοκτονίας. Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ κάμουν τίποτα στὸ νεαρὸ δικηγόρο, μὰ τὸν ζητοῦσαν ὡστόσο παντοῦ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν.

Ποῦ ἦταν ὁ Βρανᾶς τὶς ὧρες αὐτές ; Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ στῆς Φλώρας. Κανένας ὅμως δὲν σκέφτηκε νὰ τὸν ζητήση ἐκεῖ κ' ἔτσι, ὅταν τὴ νύχτα γύρισε ἀργὰ σπίτι του, δὲν εἶχε ἰδέα τῆς τραγωδίας ποὺ εἶχε προκαλέσει.

Τὴ φρικτὴ εἴδησι τὴν ἔμαθε τὸ πρωῖ ποὺ ξύπνησε νὰ πάη στὸ γραφεῖο του. Ἄκουσε τοὺς ἐφημεριδοπώλαις νὰ διαλαλοῦνε στοὺς δρόμους τὸ δρᾶμα τῆς οἰκογενείας Λιναρδῆ καί, θρασύδειλος ὅπως ἦταν, τοῦ κόπηκε ἡ πνοή, χλώμασε, τοῦρθε παραζάλη.

Τρεκλίζοντας σχεδόν, πλησίασε ἕναν ἐφημεριδοπώλη, ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα καὶ στηρίχτηκε σ' ἕνα στύλο τοῦ τράμ γιὰ νὰ τὴ διαβάση. Μὰ τὰ γράμματα χορεύανε κάτω ἀπ' τὰ μάτια του. Μπόρεσε μονάχα νὰ διαβάση τοὺς τίτλους τῆς τραγωδίας καὶ νὰ δῆ τὶς φωτογραφίες τῶν δυὸ κοριτσιῶν, τῶν θυμάτων του.

Παραζαλισμένος, τρομαγμένος, ἀνάστατος, πῆδησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ γύρισε πίσω στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἔπιε δυὸ—τρία στὴ σειρὰ λικὲρ γιὰ νὰ συνέρθη, ἔριξε κρύο νερὸ στὸ κεφάλι του κ' ὕστερα κάθησε σ' ἕναν καναπὲ μὲ τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατα.

Διάβαζε γρήγορα—γρήγορα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη, παρὰ μέσες ἄκρες, ἀπ' τὴν ἐκτενῆ ἐξιστόρησι τοῦ δράματος. Εἶδε πὼς γινόταν λόγος καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, γιὰ τὸν ἀνήθικο ρόλο ποὺ ἔπαιξε, χωρὶς εὐτυχῶς ν' ἀναφέρεται τ' ὄνομά του κ' ἡ ταραχή του μεγάλωσε.

Τί κακὸ ἦταν αὐτό ;.... Ποιὸς τὴν περίμενε τέτοια συμφορά ; Δὲν λυπόταν ὡστόσο γιὰ τὶς δυὸ νέες. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀναστάτωνε, ἦταν ἡ σκέψη ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν μπερδέψουν, νὰ τοῦ χαλάσουν τὴν ἡσυχία του. Ἄρχισε νὰ βλαστημάη τὴν ὥρα ποὺ γνώρισε τὶς δυὸ νέες, ν' ἀναθεματίζη κ' αὐτὲς τὶς ἴδιες. Μπρὸς στὴν ἡσυχία του ὁ κόσμος ὅλος δὲν ἄξιζε μιὰ πεντάρα.

Στὸ κάτω τῆς γραφῆς τί ἔφταιγε αὐτὸς γιὰ ὅ,τι συνέβη ; Νέος ἦταν, εἶχε δικαίωμα νὰ διαθέση τὴν καρδιά του ὅπως ἤθελε. Ἂν ἡ ἀγάπη του στὴ Φλώρα πλήγωσε τὶς δεσποινίδες Λιναρδῆ, αὐτὸς δὲν εὐθινόταν καθόλου.

Σιγὰ—σιγά, κάνοντας τὶς σκληρὲς κ' ἀνήθικες αὐτὲς σκέψεις, ξαναβρῆκε τὴ θρασύτητά του. Ἦταν ἄλλωστε δικηγόρος καὶ ἤξερε καλὰ πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν θεωρήσουν ἠθικὸ αὐτουργὸ γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ἔπληξε τὴ φιλική του οἰκογένεια. Θάλεγε πὼς ἀγνοοῦσε τὸν ἔρωτα τῶν δυὸ κοριτσιῶν, πὼς δὲν ὑπῆρξε παρὰ φίλος τους οἰκογενειακός, κ' ἔτσι θάβγαζε τὸ βάρος ἀπ' τὴν καμποῦρα του.

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη, ἡ τόσο ἀσυνείδητη, τὸν ἔφερε ἐντελῶς στὰ σύγκαλά του. Καμμιὰ τύψις, καμμιὰ μετάνοια γιὰ τὸ κακὸ ποὖχε κάμει. Καμμιὰ λύπη γιὰ τὸ κακούργημά που.

Κι' ἔτσι ἐντελῶς ἥσυχος σχεδόν, ἔχοντας ἕτοιμο τὸ ἀνήθικο σχέδιό του, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ τράβηξε ὶσια γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

«—Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, σκεφτόταν. Θὰ παρουσιασθῶ αὐθορμήτως, θὰ τοὺς ἐξηγήσω πῶς ἔχουν τὰ πράγματα κ' ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρά».

Κύτταξε ὡστόσο στὴν ἐφημερίδα τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ κηδεία, γιὰ νὰ λοξοδρομήση καὶ νὰ μὴν πέση ἐπάνω της. Ὄχι πὼς θὰ λυπόταν. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ χαλάση τὸ κέφι του.

Ἔτσι, σὲ λίγη ὥρα βρισκόταν στὸ τμῆμα. Στὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ἐξέτασε, εἶπε ἀναίσχυντα ψεύδη. Ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κατηγορήση τὶς δυὸ νέες ὡς ἐρωτομανεῖς !...

Μὰ ὅλα πληρώνονται στὸν κόσμο αὐτό.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα πολλοὶ φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ Βρανᾶ, τοῦ ἔκοψαν κ' αὐτὸν τὸ χαιρετισμό, ὕστερ' ἀπ' ὅσα συνέβησαν.

Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, οἱ φίλοι του ἤξεραν τὸν αἰσχρό του ρόλο στὴν ἱστορία αὐτή. Τὸν κατηγοροῦσαν ὡς δολοφόνο, τὸν ἔβριζαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μὰ δὲν τοῦ καγόταν καρφί.

Αὐτός, μονάχα γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Φλώρας ἐνδιαφερόταν. Κι' ἦταν τόσο τυφλωμένος ἀπ' τὸ πάθος του, ὥστε δὲν κατάλαβε ὅτι πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους τὸν μισοῦσε ἡ Φλώρα, ἡ ὡραία, ἡ γοητευτική, ἀλλὰ κ' ἄκαρδη Φλώρα.

('Ακολουθεῖ)

Τὸν κατηγοροῦσαν ὡς δολοφόνο, τὸν ἔβριζαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου...

ἐκείνους ἤχους.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ νέος τοὺς ἀντελήφθη, ἔκοψε ἀπότομα τὸ τραγοῦδι του καὶ θέλησε νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ Μαλγαρὴ τὴν ἄδεια νὰ ἀποσυρθῆ. Στὴ θέσι της ὅμως δὲν βρῆκε παρὰ ἕνα μαντῆλι, βρεγμένο μὲ δάκρυα. Ἡ Μαλγαρὴ εἶχε γίνει ἄφαντη !.... Ἡ Μαλγαρὴ εἶχε πέσει στὴ θάλασσα !...

Μόλις μαθεύτηκε ὁ χαμὸς τῆς νέας, τὸ καράβι ἀντήχησε ἀπὸ θρήνους καὶ δάκρυα. Κι' ὅλοι πίστευαν ὅτι ἡ νέα πνίγηκε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ τὸ Δόγη.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ Κονταρίνα Κονταρίνι πέθανε κ' αὐτή, μὲ τὴν καρδιά της συντριμμένη, πιστεύοντας πὼς ἡ λατρεμμένη της κόρη ἔγινε πάλι μαργαριτάρι καὶ ξανακατέβηκε στὴν πρώτη κατοικία της, στὰ βάθη τῆς Ἀδριατικῆς....